

විදර්ශන

රවී සිරිවර්ධන

හැම ගත වැදගත්ම හොඳම මල් අරගෙන වසන්තය ඇවිත්. ඒ ඒ ගස්වලට ගැලපෙන වර්ණ හා හැඩතල හරිම විවිධයි. පුංචිම තණ පළුරන් මලක් අතින් අරගෙන මේ අසිරිමත් වසන්තයට සම්මාදම් වෙලා.

ඒත් මේ වසන්තය කියන්නේ මොකක් ද? තවත් එක් ඉරිතුවක් විතරමද? සත්කම්හම නැහැ. හිම මිදෙන සිසිරයේත්, විසරු ගිම්හානයේත් එක්රැස් කළ දුක්... අනන්ත කැපකිරීම්, විද දරාගැනීම් තමයි මේ වසන්තයට පාර කිව්වේ. තුන්බියෙන් පිරි දුර්ග මාර්ගය කෙළවර ඇති කෙම්බි මේ වසන්තය කියලා තමයි මට හිතෙන්නේ.

වරක් රන්තල ශ්‍රී අමරදේවයන්ට ගිතයක් ලිව්ව මෙහෙම

"දුරුවෙන් වන මලක් යනු
එක රැයක අසිරිය නම් නොවෙයි
ගහන් පොළොන් වින්ද දුක් ගිහි
මලක රුව ගුණ බිහිකරයි"

මල් ගහක් තමයි මේ ගිතයේ සංකල්පය රූපය ඒ කියන්නේ මුලික අද්දැකීම. හැඩැයි ඒ තුළින් අපේ ජීවිතය ගැන කියන්න තමයි රන්තල නදන්නේ. සමහර විට ඔබ එහි මතුපිට අරුත ගැන විතරක්ම හිතුවොත් ඔබ කියයි නෑ ඒකේ එහෙම දෙයක් නෑ කියලා....

හරි අපි හිතමු ඒ කියනනෙ නුදු මල්

දුන් ඔන්න මල් ගත විය ඇදුනා කියල හිතන්න. කවුද දුන් ළඟම චිත්‍රයෝ ? වෙයෝ... හමාර බණවරට එන්නෙ උන් නවයි. වෙය කියන්නෙ පරපෝෂිතයෙක්. විය ඇදුන මල් ගස් උඩ සුරස හෝපනයක් වෙල නේද ? ඒ එක්කම මොනකට සමහර කුරුල්ලෝත් එනවා. ඒ වේ විය ඇදුන ගස්වල පලවල බුදින්නවත්, ඊට අවසන් ගෞරව කරන්නවත් නොවෙයි. වෙයෝ දඩයම් කරන්න ගහේ අවසන් නොනවනායන් උරාබොන වෙයෝ වගේම උතුරු ගොදුරු කරන්නට එන කුරුල්ලන් පර්වතන් පරපෝෂිතයෙක්. වෙන කෙලවරක් නැති ගමනක්. හරියට සංසාරය වගේ.

එදා අත් නොහැර පෙම්බැදි ජීවිතේ ප්‍රකාශි සුන්දරත්වය තමයි මේ.

අපි තවත් පැත්තකින් හිතුවොත්... අද ඔය ගස්වල මුදුන් අතු වල බැබළෙන මල්වලට ගස් විදි දුන්නර ජීවිතය ගැන හැඟීමක් නෑ. එහෙම හිතාගෙන යනකොට මේ පරිසරය අපේ ජීවිත වලට සම්ප දාමය රූප මවන්න ඉහළ සමන්තමක් දක්වනවා කියලා මට හිතෙනවා. අර මම කලින් කියපු ගිතයේ රන්තල ශ්‍රී හිමා

විසන්තය... මව දුනොන නැටි....

ගහක් ගැනම විතරයි කියලා.

ඔබ හොඳට මල් ගහක් ගැන විපරම් කරල බලන්න. අද ඔය ඉතින් කහින් මල් වඩාගෙන බොහොම උපාරවට ඉන්න මල් ගස් ගෙවුණා හින කාලෙ කොහොමද හිටියේ කියලා. නොදැටම අසරණ උණා නේද ? සියලුම කොළ මල් අතිම වෙලා නන්න සිරුරත් බලාගෙන හිටපු හැටි ඔබට මතකද ? ආහාර නිෂ්පාදනය අඩාවෙලා පහ රැකගන්න හරි අමාරුවෙන්. කවුරුත් ඒ ගස් දිනා අද වගේ ආසාවෙන් බැලුවේ නෑ. අද ඔබ දැකින සුන්දරත්වය කොහේද තිබුණා.වැරහැලි වුණා මේ මල් ගස් සිතලෙන් ගැනී ගැනී සිරුර සුරන සුළඟ අත් විදින කොට ඔබ උනුසුම් කළ කුටියක කාලය ගෙව්න අසුරු මතක ඇති.

කරන්න විදිය බලන්න.

"රොන් සලා පිහිබරව හිනාගෙන කුසුම සතු සුතුකම මෙයයි උපන් බිම මහ පොළොව දුට්ටි හිබඳ සිහිපත් කළ සුතුයි"

දුන් ඔන්න මල් ගත මිය ඇදුනා කියල හිතන්න. කවුද දුන් ළඟම මිත්‍රයෝ ? වෙයෝ... හමාර බණවරට එන්නෙ උන් තමයි. වෙය කියන්නේ පරපෝෂිතයෙක්. මිය ඇදුන මල් ගස් උඩ සුරස හෝපනයක් වෙලා නේද ? ඒ එක්කම මෙතෙකට සමහර කුරුල්ලෝත් එනවා. ඒ මේ මිය ඇදුන ගස්වල පලවල බුදින්නවත්, ඊට අවසන් ගෞරව කරන්නවත් නොවෙයි. වෙයෝ දඩයම් කරන්න ගහේ අවසන් නොනවනායන් උරාබොන වෙයෝ වගේම උතුරු ගොදුරු කරන්නට එන කුරුල්ලන් පර්වතන් පරපෝෂිතයෙක්. මෙක කෙලවරක් නැති ගමනක්. හරියට සංසාරය වගේ.

අන්තිමේදි මට හිතෙනව මේ ලෝකෙ එකිනෙකට එකිනෙකක් අත්හළ නොහැකි විසුක්ත නොවුණා සහ සම්බන්ධතා ජාලයක් නේද කියලා. ස්වභාවධර්මය නේද අප සතු ප්‍රබලතම අන්තර්ජාලය ?

රවී සිරිවර්ධන
ravi.sirivardhana@gmail.com

Saamantha Tennege - Oct/08

අපේ කිරුරේ ඇති වැදගත්ම කොටස

හිතර හිතර අපේ අම්මා මා අම්මා "පුතා හිතන විදියට අප ශරීරයේ තියෙන වැදගත්ම කොටස මොකක්ද?" යන ප්‍රශ්නය විමසීමට පුරුදුව සිටියාය. ඒ කියාම අවුරුදු ගණනාවක් පුරාවට මෙම පැනයට හිචරදි පිළිතුර කුමක් විය හැකිදැයි සිතමින් මම කල්ගත කළෙමි.

කෙඳිස ඉතා වැදගත් යැයි සිතූ මම දිනක් මගේ මව් අම්මා කණ අපට තිබෙන ඉතා වැදගත්ම ශරීරාංගය බැව් ඇයට කීවෙමි. "මේ ලෝකයේ බිහිරි පුද්ගලයෝ අනන්තවත් ඉන්නවා. ඒ කියා ඒක හිචරදි පිළිතුර වෙන්නේ නැහැ. පුතා තව හොඳට කල්පනා කරන්න මම ආයෙත් දවසක මේ ප්‍රශ්නයම අහනවා." අම්මා කීවාය.

වසර ගණනක් ගත විය. පළමු පිළිතුර වැරදීමෙන් අනතුරුව හිචරදි පිළිතුර කුමක් විය හැකිදැයි සැනහ ගැන මම තවදුරටත් විමසිලිමත් වුණෙමි. තවත් දිනක අම්මා මගෙන් මේ ප්‍රශ්නය හැටහත් ඇසූ අතර පෙනීම අප හැම දෙනාම වැදගත් හෙයින් ඇස් අපේ ශරීරයේ තිබෙන වැදගත්ම ඉන්ද්‍රිය බව පදින මම ඇයට පවසා සිටියෙමි.

ඇය මා දෙස මොහොතක් බලා සිටියාය. "පුතා හරිම ඉක්මනින් ඉගෙන ගන්න බව පේනවා. ඒත් මේ ලෝකයේ අන්ධ පුද්ගලයෝ අනන්තවත් ඉන්නවා. ඒ කියා ඒ උත්තරයට හිචරදි එකක් හැටියට සලකන්න බැහැ." එදිනද අම්මා පැවසුවාය.

මම අහද මන්ද වුයෙමි. ඉන් පසු ගෙවී ගිය වසර ගණනාවකදීම අම්මා විටින් විට මගෙන් මේ ප්‍රශ්නය ඇසූ අතර මගේ පිළිතුරුද හිචරදි නොවුණි. අම්මා මට පැවසුවේ මා දිනෙන් දින දියුණු වන බවත් තව දුරටත් කල්පනා කිරීම ප්‍රයෝජනවත් විය හැකි බවත් පමණි.

කාලය කෙමෙන් කෙමෙන් ගතවූ අතර දිනක් අපේ සීයා අප අතරින් සමුගෙන සදුකටම දෙනෙත් පියා ගත්තේය. හැමදෙනාම බොහෝ සෙයින් දුකට පත්වූ අතර මගේ තාත්තාද බොහෝ සෙයින් කැපුට සැළිය. මගේ මතකයට අනුව, ඒ, මා අපේ තාත්තාගේ දෙනෙත් කැපුට දුටු දෙවෙනි දවසය.

සීයා නොඑන ගමන් යන්නට සැරසෙන විට අම්මා මා දෙස බලා නැවත වතාවක් පෙර කී පැනයට පිළිතුර මගෙන් විමසා සිටියාය. මෙවැනි දුක්බර මොහොතකදී ඇය මගෙන් ඒ ප්‍රශ්නය අසනු ඇතැයි මම කිසිසේත්ම බලාපොරොත්තු නොවිමි. මම පුදුමයෙන් මෙන් ඇය දෙස බලා සිටියෙමි. "මේ ප්‍රශ්නය හරිම වැදගත්. ඒකෙන් කියන්නේ පුතා මේ ලෝකේ අත්තටම පිටත් වෙලා තියෙනවද නැද්ද කියන කාරණය ගැනයි. පුතා මීට කලින් දන්න උත්තර වැරදීමට තේතු මම උදාහරණයක් එක්කම පැහැදිලි කළා නේද? නමුත් අද තමයි ඔයා මේ වැදගත් පාඩම ඉගෙන ගන්න දවස." එසේ කියමින් බිමට නැමී අම්මා මගේ මුහුණ බැලුවාය. එබඳු බැල්මකින් මවකට හැර මෙලොව අත් කිසිවෙකුටත් බැලීමට හැකියාවක් ඇතැයි මම නොසිතමි. ඇගේ දෙනෙතද කැපුලින් දොඳව තිබුණි. ඇය මට මෙසේ කීවාය. "මගේ රත්තරං පුතේ මේ ශරීරයේ තියෙන වැදගත්ම කොටස තමයි උරහිස."

"ඒ අපේ හිසේ බර ඔසවගෙන ඉන්න උපකාර කරන හිසාද?" මම අම්මාගෙන් ඇසුවෙමි.

"නෑ පුතා. ඒ කියා නෙමෙයි. ඒ පුතාට ආදරය කරන අය, යාටවෝ, නෑදෑයෝ දුකින් හඬනකොට ඒ අයගේ හිසේ බර ඔසව ගන්න අපේ උරහිසට පුළුවන් නිසයි. අපි හැමෝම පිටිනේ කවදා හරි දවසක කාගේ හරි උරහිසකට බරදීම කැපුට ගෙළුන වෙනවා. මම හිතනවා පුතාටත් පවිත්‍ර මීන වෙලාවට හිස කියාගන්න තරම් ආදරය කරන අය ඉන්නවා කියලා." අම්මා කැපුට හිටිනු දිවිගිගිත් දැසින් මා දිනා බලාගෙන කීවාය.

අපේ සිරුරේ වැදගත්ම කොටසක් ලෙසින් ආත්මාර්ථකාමී නොවන ශරීරාංගයක් ඇති බැව් ජීවිතයේ මුල්ම වතාවට ඒදින මම වටහා ගත්තෙමි. එය ඔබ වෙනුවෙන් නොව අන් අය වෙනුවෙනි. එය අන් අයගේ දුක් වේදනාවන්ට අනුකම්පාව දක්වන්නේය. ඔබ කියූ දේවල් අන් අයට අමතක වී යාමට පුළුවන. ඔබ අන් අයට කළ උපකාරද මවුලට අමතක වී යාමට පුළුවන. නමුත් ඔවුන්ගේ දුක් සුසුම් ඉදිරියේ ඔබ දැක්වූ දයාව සහ කරුණාව කිසිදුක මවුලට අමතක නොවනු ඇත.

සාමන්ත තැන්නගේ

විශේෂ මානුෂීය - තර්කී විපේක්ෂා